

lệnh An xã Bôrin. Được tin thêm, bản báo sẽ loan tiếp »

Văn Bình vừa đặt tờ báo xuống bàn thì chuông điện reo lên nhẹ nhẹ. Thiếu nữ ngồi giữa đứng dậy, giọng ngọt ngào :

— Mời ông tới gặp ông Đồng.

Một cánh cửa bí mật trong tường được mở ra. Lại một hành lang nữa. Văn Bình khen thầm tài tổ chức của ông Hoàng Thiếu nữ đi sát chàng, mùi da thịt thơm tho quạt vào mũi, khiến chàng ngây ngất. Chàng hỏi :

— Có làm đây lâu chưa ?

Thiếu nữ lắc đầu :

— Ông Đồng không cho phép chúng em trò chuyện với khách.

Bực bội, Văn Bình há miệng, định rủa mạt ông Đồng, song chợt nghĩ phải lịch sự với phái yếu, chàng lại nín thinh. Thiếu nữ mở một cánh cửa học da, rồi đứng sang một bên. Chàng xô cửa thật mạnh để tỏ vẻ bất mãn, đồng thời cất tiếng chào chằm chằm :

— Kỹ sư Vạn xin chào ông Đồng.

Ngạc nhiên xiết bao, một tiếng oanh vàng từ sau bàn buya rõ thỏ thẻ đáp :

— Chào anh Z. 28.

Thẹn đỏ mặt, Văn Bình ngáy người như khúc gỗ. Nếu biết phép thần thông như Tề thiên đại thánh, chàng đã nóa ngay ra con muỗi trốn dưới chân bàn, để khỏi nhìn cặp mắt nhưng huyền diu dàng và trách móc đang hướng vào chàng. « Ông Đồng » là một người đàn bà trên 25, song trẻ măng như con gái mười tám, da trắng muốt, miệng

cười siêu đĩnh đồ quân, thâu hình đều đặn, thướt tha sau làn vải trắng mỏng. Nàng vén mở tóc lòa xòa trên trán, miệng nở nụ cười hồn nhiên, nụ cười mà Văn Bình không thể quên được từ bao năm nay. Đối với chàng, nàng không phải là người xa lạ. Nàng là bí thư của ông tổng giám đốc Mật vụ.

Văn Bình gượng cười đáp lại :

— Tưởng ai, hóa ra Nguyễn Hương.

Nguyễn Hương chỉ cái ghế nhưng đặt trước bàn mời chàng ngồi :

— Anh không ngờ ông Đồng là em phải không? Anh không ngờ là phải. Từ ngày anh đi xa đến giờ, Sở đã được tổ chức lại, bí mật và cầu kỳ hơn trước nhiều. Lâu ngày gặp anh, em không thấy anh già hơn chút nào. Có lẽ còn trẻ thêm nữa.

— Em cũng vậy. Nếu biết em là « ông Đồng », anh đã xô cửa vào đây, không thêm chờ nữa.

— Anh không tới nổi phòng em đâu. Ngoài hành lang có nhiều tấm cửa thép bí mật, chỉ bấm nút điện là xập xuống, nhốt anh vào trong. Lại có những viên gạch mở ra, để lộ cái hố đen ngòm, lôi anh xuống hầm. Vả lại...

Nguyễn Hương ngừng một giây. Văn Bình chăm chú nhìn nàng. Năm tháng trời qua, nhan sắc của nàng vẫn đầy sinh lực như trái dầu chín vắt vẻo trên cành xanh biếc, kể đi qua phải thêm rõ giải. Đã nhiều lần chàng hôn lên đôi môi chúm chím và lần nào chàng cũng cảm thấy chưa đủ. Chàng muốn dính môi với nàng mãi, cho đến khi nào hai người hợp thành một, biến làm luồng khói ngũ sắc bay bổng vào cõi hư vô của tình ái.

Cặp mắt triu mến của nàng vụt trở nên nghiêm nghị. Nàng nói, giọng trách móc :

— Và lại, anh có còn nhớ tới Nguyễn Hương nữa đâu.

Văn Bình giựt mình đánh thót. Nguyễn Hương yêu chàng từ lâu. Có lần người ta tưởng hai người thành vợ, thành chồng. Cuộc sống hải hồ, đưa chàng tới những nơi xa lạ, ngày đêm đùa rỡn với tử thần, không cho phép chàng bận tâm vì hôn nhân. Cách đây một năm, nàng đã thờ dài nói với chàng :

— Mỗi khi anh lên đường, em thường đốt hương trước bàn thờ Phật, thành kính cầu nguyện cho anh sớm trở về lành lặn. Nhưng lần này, em lại nảy ra ý muốn anh bị thương, bị mất một cánh tay, để anh không ở xa em nữa, để em được sống gần anh cho đến trọn đời.

Nhìn nét mặt hờn giận của người yêu, Văn Bình nói :

— Nghe lời em, anh không còn bẽ tha như trước nữa.

Nguyễn Hương phá lên cười. Văn Bình lạnh toát cả người, như bị ném vào thùng nước đá một ngày lạnh rét. Nguyễn Hương bấm nút trên bàn. Chàng nghe tiếng dè dè của cuộn băng nhựa ghi âm, rồi những câu nói quen thuộc được cất lên.

«... Cô có đôi mắt và cái miệng đẹp quá. Xin lỗi, tên cô là gì? Thưa ông, em quên mất tên rồi, ông hỏi ông Đồng thì biết tên em. Mời cô tối nay đi ăn với tôi được không? Rất hân hạnh cho em, nhưng ông phải xin phép ông Đồng đã. Kỳ quặc, không lẽ muốn lấy chồng, cô cũng phải xin phép ông Đồng... Tôi sẽ đón cô ở nhà riêng...»

Văn Bình choáng váng như vừa bị đánh cú dia-rét vào giữa mặt. Những lời tan tành nhăng nhit của chàng đã bị cô gái quái ác thu vào băng nhựa, chuyển lên cho Nguyễn Hương, để nàng dẫn vật chàng. Nguyễn Hương lại bấm nút. Máy ghi âm lại nín bặt. Nàng nói :

— Anh nghe rõ chưa? Em vặn lại anh nghe nhé?

Văn Bình xoa tay :

— Thôi, anh chịu thua rồi. Em tha lỗi cho anh.

Giọng Nguyễn Hương buồn man mác :

— Không, em có muốn coi anh là của sở hữu riêng một mình em đâu. Anh là sĩ quan điệp báo đại tài, anh lại là người đàn ông có đủ điều kiện làm đàn bà say mê như điên đảo. Em đã biết anh có rất nhiều nhân tình, em chưa phải là vợ anh, em không được quyền phiền trách, và lại nếu em làm vợ anh nữa, em cũng sẵn sàng làm vợ cho anh. Nhưng anh ơi, em đã 25 rồi, chẳng bao lâu nữa, em sẽ ba mươi, em sẽ trở thành cô gái quá lứa. Em lo lắm. Em lo hình ảnh sẽ phai nhòa trong trí anh.

Mắt nàng rơm rớm. Văn Bình xiết chặt bàn tay mồm mỉm của nàng :

— Anh vốn có tình đùa cợt như vậy, chứ không có tình ý gì đâu. Tối nay, anh sẽ ăn cơm với em, em bằng lòng không?

Nguyễn Hương cười tươi tỉnh, và hôn vào trán chàng. Bỗng chàng nhớ tới lời thề non hẹn biển với Quỳnh Loan. Chết rồi? Quỳnh Loan sẽ

không tha thứ cho chàng. Vui như chim sơn ca, Nguyễn Hương nói :

— Anh thấy nữ nhân viên của em thế nào ? Đẹp không ?

Văn Bình gượng đáp :

— Đẹp, nhưng lằng lờ và lấu cá lăm.

— Đó là mục phiếu mà em đặt ra khi thành lập ban Biệt vụ. Chắc anh chưa biết Sở có ban Biệt vụ do chị Thu Thu và Katy điều khiển, nhân viên toàn là phụ nữ. Một trường huấn luyện đã được mở ngay tại đây, khóa thứ nhất có năm chục học viên. Những thiếu nữ anh gặp trong «phòng đợi» đều là khóa sinh xuất sắc tốt nghiệp khóa thứ nhất. Số hiệu của họ là YT không phải là Z như anh và em. Việc tuyển nạp rất chặt chẽ : ứng viên phải cao trên 1 thước 55, thân thể phải cân đối, diện mạo đẹp đẽ, và có bằng Tú tài toàn phần. Chương trình giảng dạy căn bản gồm thể dục thẩm mỹ, cận vệ chiến, bắn súng, dùng dao ngắn, dùng những dụng cụ làm đẹp để giết địch như lược, gương, kẹp tóc, đế giày, xắc tay, dù. Họ đều được học ngoại ngữ, kỹ thuật truyền tin, liên lạc, và mê hoặc nam giới. Sau đó, họ được chia làm nhiều tổ riêng, mỗi tổ theo một chương trình huấn luyện thích hợp với công tác tương lai, tổ học nghề nữ thư ký hành chánh, hăng buôn, tổ học nghề chiêu đãi, diễn viên, ca sĩ và vũ nữ, và sau cùng là tổ hành động.

Các sở điệp báo phía sau bức màn sắt đã huấn luyện nữ giới từ lâu. Nga sô đã có hai trường dạy ái tình. Nhiều trường tương tự đã được thiết lập trên lãnh thổ Đông Đức và Bảo gia lợi. Gian

điệp Bắc Hàn đã bí mật mở một lớp huấn luyện yêu đương tại Hán thành trong trận chiến tranh Cao ly. Tại Bắc kinh, có một viện đại học dạy phụ nữ làm gián điệp, phần đông là học nghề thanh lâu. Cộng sản Bắc Việt cũng đưa một số phụ nữ tốt nghiệp trường ái tình vào chiến trường miền Nam. Đương đầu với sự kiện này, ông Hoàng đã mất một thời gian dài để thuyết phục chánh phủ lập ban Biệt vụ.

Ngừng một phút, Nguyễn Hương tiếp :

— Nếu anh ngoan ngoãn, em sẽ giới thiệu các cô YT. với anh. Họ gọi em là «ông Đồng». Anh coi chừng, tuy anh giỏi võ, họ vẫn có thể quật anh ngã và ném anh xuống sông Sài Gòn nếu anh không bỏ cái thói sàm sỡ.

Văn Bình nhún vai :

— Anh sợ rồi.

Nguyễn Hương nhắc điện thoại :

— Bây giờ, em đưa anh vào gặp ông Hoàng.

Văn Bình cảm thấy nhẹ nhõm, như vừa cất được quả tạ trăm cân đè lên ngực. Chàng nhủ thầm từ nay trở đi không dám nhặng nhit với mấy nữ quái của ban Biệt vụ nữa.

Một ngọn đèn đỏ trên nóc tủ kết gắn vào tường ở góc phòng vừa bật lên. Rồi cánh cửa tủ sắt mở ra nhẹ nhẹ. Thì ra cái kết là cửa bí mật ẩn thông với văn phòng ông Hoàng.

Phòng ông Hoàng hình vuông như cái hộp, sơn màu xám, đèn nê ông xanh biếc tỏa xuống một ánh sáng dịu dịu. Ông tổng giám đốc già nua ngồi thu hình sau cái bàn bán nguyệt bằng sắt.

đầy ắp bờ sơ và điện thoại đủ màu. Thấy chàng vào, Ông Hoàng ngừng đầu lên :

— Z28. Lần lần mới gặp anh. Lần này, triệu anh tới gặp có cản trở chương trình du hí của anh không ?

Chàng đưa hai tay lên trời, dáng điệu đau khổ :

— Thưa ông, oan cho tôi quá. Sở cho nghỉ hai tháng, tôi chỉ lên Đà Lạt và ra Cấp dưỡng sức, chứ có dám đi đâu đâu.

Ông Hoàng nhìn xuống tập hồ sơ trước mắt :

— Phải, anh chỉ lên Đà Lạt và ra Cấp, song không phải anh đi dưỡng sức như hứa với tôi mà là đi phí sức. Có hai người đàn bà đẹp cùng ở với anh trên Đà Lạt. Ra Cấp, anh ngủ chung phòng với người đàn bà thứ ba, có hai ba ngày anh nằm mẹp trong phòng, không ra tắm biển. Nhưng thôi, đàn bà là món ăn cần thiết của anh, cũng như sinh tố B,C, đối với con người, nên tôi sẵn sàng bỏ qua. Còn vấn đề rượu, tôi bắt buộc phải khuyên anh hạn chế lại.

— Thưa, có bao giờ tôi say đâu ?

—Ồ, làm gián điệp mà say thì mất mạng còn gì ! Anh không say, anh bình tĩnh trước nguy hiểm, anh bền bỉ trong công tác, vì quá tìm anh tốt, tìm anh đập 39 lần một phút, giống như tìm các nhà quán quân thế giới về xe đạp và quyền Anh. Trong vòng một tháng nay, tìm anh đập nhanh tới 60 một phút, chẳng qua vì anh vừa tập một thói quen mới, thói quen xúc miệng buổi sáng một chai huyết ky, thứ nặng nhất. Giá tìm anh bằng sắt, rượu huyết ky cũng có thể làm món, huống hồ anh

là con người, anh lại là con người cần có sức khỏe, sức chịu đựng, và trí sáng suốt phi thường để hoàn thành những công tác vô cùng khó khăn. Nếu công việc tôi và anh đang làm chỉ can dự tới vài ba ngàn mạng người, tôi sẽ buông thả cho anh, tha hồ anh trác táng, tha hồ anh rượu chè, tha hồ anh bài bạc, nhưng đây lại là công việc liên quan tới hàng triệu người. Tôi có bổn phận chăm sóc anh, còn hơn cả cha chăm con, ông bầu chăm gà nòi nữa.

— Thưa ông, tôi sẽ bỏ rượu buổi sáng.

— Anh đừng khen lắm. Ngoài vấn đề sức khỏe tôi còn nhận thấy võ nghệ của anh chưa được như cũ.

— Có lẽ người ta báo cáo sai với ông. Bằng chứng là sáng nay, tôi đã hạ hai tên du đảng cầm dao trong nháy mắt và thoát chết trong một tai nạn xe hơi, nhờ phản ứng nhanh nhẹn.

Ông Hoàng rút trong túi ra một cái kéo bằng vàng nhỏ xiu, trình trọng cắt điều thuốc xì gà Havana, rồi châm hút. Thấy trên bàn một bình Salem, Văn Bình lấy một gói, bóc ra, bật lửa phi phèo. Ông Hoàng nhìn thẳng vào giữa mắt chàng, cười tủm tỉm :

-- Anh đã phạm hai lỗi lầm trong khi đánh ngã hai người gây sự với anh trong quán rượu.

Văn Bình giật mình :

— Thưa, họ là người của ông ?

— Dĩ nhiên. Họ là nhân viên Sở. Tôi sai họ gây sự với anh để xem anh đã phục hồi phong độ chưa. Anh đã quật họ ngã trong vòng một phút vì anh giỏi võ hơn họ. Nếu anh gặp địch đồng cân

đồng lặng thì sáng nay anh phải bị thương. Trái dấm thứ nhứt của người to béo tống vào mặt anh, anh nhớ chứ ? Anh hoành tay gạt y ngã lăn xuống đất. Anh quên đó chỉ là dấm dư, không phải dấm thật. Ngã cũng ngã vờ, không phải ngã thật. Thế mà anh không biết. Cả lúc đánh dao cũng vậy. Nên anh không bị ma men ám ảnh, anh đã phăng ra kẻ gây sự anh là bạn, đảng này, anh đã vận dụng toàn lực để đánh họ. Sự kiện này chứng tỏ khả năng quan sát của anh không còn tinh tế như trước nữa. Chung quy cũng do uống rượu buổi sáng mà ra.

Văn Bình lặng thinh. Ông Hoàng tắt đèn, căn phòng tối om. Chàng nghe tiếng dè dè của máy chiếu phim. Thì ra cuộc đấu đã chớp nhoáng trong quán rượu đã được Sở Mật vụ chụp lại để xét tài chàng. Chàng xấu hổ khi thấy trên tường Mộng Kiều hiện ra, gục đầu vào vai chàng, cử chỉ vô cùng âu yếm. Chàng biết trong bóng tối ông tổng giám đốc đang chăm chú nhìn chàng.

Đến chỗ chàng dấm đối thủ, phim được quay chậm lại. Văn Bình bàng hoàng. Quả chàng đã bị lừa một cách tai hại. Hai đối thủ chỉ vờn chàng, chứ không thật tâm tấn công.

Tắt máy, bật đèn lên, ông Hoàng nói, giọng triu mến :

— Anh thấy chưa? Nhứt cử, nhứt động của anh, tôi đều theo dõi tỉ mỉ. Không riêng gì óc quan sát, ngay cả phản ứng của anh trước sự nguy hiểm cũng mòn hơn trước. Bằng chứng, anh đã phản ứng chậm một phần trăm giây đồng hồ khi cô Quỳnh Loan phóng xe tới.

— Quỳnh Loan ?

— Anh ngạc nhiên phải không ? Quỳnh Loan cũng là nhân viên của Sở. Các nữ nhân viên trong ban Biệt vụ đều bắt đầu bằng chữ Quỳnh. Nữ nhân viên tiếp khách tại Công ty Việt nam Điện tử, đường Nguyễn Huệ là Quỳnh Mai. Cô gái xinh đẹp đưa anh vào văn phòng «ông Đồng» là Quỳnh Như. Cả ba đều là điệp viên xuất sắc.

Riêng cô Loan xuất sắc hơn cả. Có phải anh mời cô Loan đi ăn tám giờ tối nay phải không ?

Văn Bình cứng họng :

— Thưa phải.

Ông Hoàng cười :

— Có lẽ anh không đi với cô Loan thì hơn. Tháng trước, Triệu Dung đã bị một mẻ khiếp vía. Anh còn nhớ Triệu Dung, biệt hiệu «anh Cáo» chứ? Dung là nhân viên cũ khỏi của tá tai Bắc Việt, anh đã có dịp gặp nhiều lần. Tri vũ song toàn, Dung xứng đáng là người thay tôi, nếu chẳng may tôi tạ thế. Bây giờ Dung là giám đốc Công ty Điện tử.

Thầy cô Loan đẹp, lại bực giỏi, Dung bèn mời đi bơi thuyền trên sông Sài gòn. Chẳng hiểu Dung nghịch ngợm thế nào làm cô Loan chơi cho một vố, bị ướt như chuột lột.

— Thưa, Triệu Dung bị đầy xuống sông ?

— Phải. Cô Loan lừa Dung ôm ngang lưng rồi dùng một thế võ cực hiểm, hất anh ta lăn tùm xuống nước. Về võ nghệ, trên đất Việt nam này, chỉ có Dung mới dám đương đầu với anh. Về mưu lược, Dung cũng không kém. Dung lại hơn anh ở chỗ không sàm sỡ với đàn bà. Thế mà vẫn bị uống